

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku B.K.
przy uczestnictwie M.K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 18 października 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 2700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 października 2018 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawczyni B.K. i uczestnika M.K. od postanowienia Sądu Rejonowego w M. z dnia 4 stycznia 2018 r., którym dokonany został podział majątku wspólnego, pozostałego po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej. W toku postępowania zostało ustalone, że wnioskodawczyni jest właścicielką domu nabytego przez nią w 2009 r. z pieniędzy uzyskanych w całości jako darowiznę od matki, z którą mieszka w tym domu. Sąd pierwszej instancji orzekł także o obowiązku spłaty uczestnika przez wnioskodawczynię z tytułu jego nakładów na

majątek wspólny. W wyniku rozpoznania apelacji Sąd Okręgowy uznał za prawidłowe przeprowadzenie postępowania dowodowego w sprawie i dokonanie ustaleń faktycznych, które przyjął za własne. Za prawidłowe uznał także oceny prawne, poczynione przez Sąd pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik uczestnika zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną ocenę materiału dowodowego oraz naruszenie prawa materialnego, tj. art. 33 pkt 4 k.r.o. przez błędne przyjęcie, że darowizna matki wnioskodawczynie nie weszła w skład majątku wspólnego małżonków. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy w myśl stanowiska uczestnika, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawczynie wniosła o odrzucenie skargi kasacyjnej, ewentualnie o odmówienie jej przyjęcia, ewentualnie o jej oddalenie wraz z zasądzeniem w każdej sytuacji kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania uczestnik wskazał na oczywiste uzasadnienie skargi, co ma wynikać z tego, że podniesiony zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 33 pkt 2 k.r.o. oraz prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. jest całkowicie uzasadniony.

Z uzasadnienia wniosku wynika, że pełnomocnik skarżącego nie zauważył, czym jest skarga kasacyjna w systemie środków zaskarżenia w polskim postępowaniu cywilnym i jakie warunki prawne muszą zostać spełnione, żeby mogło nastąpić przyjęcie tej skargi do rozpoznania. Rzeczywiście, wśród czterech alternatywnych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania znajduje się oczywista zasadność skargi. Jednakże orzecznictwo Sądu Najwyższego w znanym od dawna i publikowanym orzecznictwie wskazało na warunki prawne, które muszą zostać

spełnione, żeby o takiej oczywistości można powiedzieć. W szczególności przedmiotem zarzutów nie mogą być ustalone przez Sądy w toku instancji okoliczności faktyczne i ocena dowodów, które nie stanowią podstawy skargi kasacyjnej, a ustalenia faktów wiążą Sąd Najwyższy (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Skarga stanowi typowy przykład kwestionowania ustaleń faktycznych i podstaw tego w przeprowadzonym postępowaniu dowodowym. Analiza akt sprawy oraz uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie wskazuje na popełnienie błędów, o których mowa w skardze kasacyjnej z powołaniem się na art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten z natury rzeczy tylko w zupełnie wyjątkowych sytuacjach popełnienia rażących i widocznych *prima facie* błędów postępowania przez Sąd drugiej instancji, może prowadzić do wzruszenia orzeczenia tego Sądu. W rozpoznawanej sprawie nie ma się do czynienia z taką sytuacją. Zaskarżone postanowienie nie budzi wątpliwości, o których mowa w skardze.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. winien zawierać uzasadnienie, które wskazuje na spełnienie przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skoro wniosek wskazuje na taką podstawę jego złożenia. Niestety, pełnomocnik skarżącego zaniechał tego obowiązku, jak akcentuje się w odpowiedzi na skargę, próbując powiązać wymagane uzasadnienie z podstawami kasacyjnymi, w tym z naruszeniem prawa materialnego przez odwołanie się do art. 33 pkt 2 k.r.o. To jest błąd konstrukcyjny, gdyż na etapie tzw. przedsądu nie można oceniać zasadności podstaw kasacyjnych, a tylko zasadność samego wniesienia skargi. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądowego i dlatego muszą zostać spełnione nadzwyczajne warunki prawne, aby to orzeczenie kolejny raz rozważać. W wypadku niniejszej sprawy nie zostało to spełnione według wymagań zawartych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj